

KLIMATY

ŚW. ANNY

Nr 801/ 7 lipca 2024 ISSN 2080-0010

XIV Niedziela Zwykła

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

Ez 2, 2-5

Czytanie z Księgi proroka Ezechiela: Wstąpił we mnie duch, gdy do mnie mówił, i postawił mnie na nogi; potem słuchałem Tego, który do mnie mówił. Powiedział mi: «Synu człowieczy, posyłam cię do synów Izraela, do ludu buntowników, którzy Mi się sprzeciwili. Oni i przodkowie ich występowali przeciwko Mnie aż do dnia dzisiejszego. To ludzie o bezczelnych twarzach i zatwardziałych sercach; posyłam cię do nich, abys im powiedział: Tak mówi Pan Bóg. A oni, czy będą słuchać, czy też zaprzestaną – są bowiem ludem opornym – przecież będą wiedzieli, że prorok jest wśród nich».

Oto słowo Boże

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 123 (122), 1b-2. 3-4

Do Ciebie, Boże, wznoszę moje oczy

Do Ciebie wznoszę oczy, który mieszkasz w niebie. †

Jak oczy sług są zwrócone na ręce ich panów, jak oczy służebnicy na ręce jej pani, tak oczy nasze ku Panu, Bogu naszemu, * dopóki się nie zmiłuje nad nami.

Zmiłuj się nad nami, zmiłuj się, Panie, * bo mamy już dosyć pogardy.

Ponad miarę nasza dusza jest nasycona * szyderstwem zarozumiałców i pysznych pogardą.

DRUGIE CZYTANIE

2 Kor 12, 7-10

Czytanie z Drugiego Listu Świętego Pawła Apostoła do Koryntian: Bracia: Aby nie wynosił mnie zbyt wielko objawień, dany mi został oścień dla ciała, wysłannik Szatana, aby mnie policzkował – żebym się nie unosił pychą. Dlatego trzykrotnie prosiłem Pana, aby odszedł ode mnie, lecz mi powiedział: «Wystarczy ci mojej łaski. Moc bowiem w słabości się doskonali». Najchętniej więc będę się chlubił z moich słabości, aby zamieszkała we mnie moc Chrystusa. Dlatego mam upodobanie w moich słabościach, w obelgach, w niedostatkach, w prześladowaniach, w uciskach z powodu Chrystusa. Albowiem ilekroć niedomagam, tylekroć jestem mocny.

Oto słowo Boże

AKLAMACJA

Por. Łk 4, 18

Pan posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więzniom głosił wolność.

EWANGELIA

Mk 6, 1-6

Słowa Ewangelii według Świętego Marka: Jezus przyszedł do swego rodzinnego miasta. A towarzyszyli Mu Jego uczniowie. Gdy zaś nadszedł szabat, zaczął nauczać w synagodze; a wielu, przysłuchując się, pytało ze zdziwieniem: «Skąd to u Niego? I co to za mądrość, która Mu jest dana? I takie cuda dzieją się przez Jego ręce! Czy nie jest to cieśla, syn Maryi, a brat Jakuba, Józefa, Judy i Szymona? Czyż nie żyją tu u nas także Jego siostry?» I powątpiewali o Nim. A Jezus mówił im: «Tylko w swojej ojczyźnie, wśród swoich krewnych i w swoim domu może być prorok tak lekceważony». I nie mógł tam zdziałać żadnego cudu, jedynie na kilku chorych położył ręce i uzdrowił ich. Dziwił się też ich niedowiarstwu. Potem obchodził okoliczne wsie i nauczał.

Oto Słowo Pańskie

W Klimatach:

Ksiądz Józef Gąsiorowski 1816-1817... 2

Miesiąc Najdroższej Krwi... 3

100. wystawa sztuki w Galerii "Dzwonnica"... 4

Intencja Różańcowa Kół Żywego Różańca

07.07- 08.09.2024

Módlmy się za Kościół, aby umocniony darami Ducha Świętego nieustannie był znakiem nadziei dla ludzi.

KOMENTARZ

Aby lepiej zrozumieć opisane wydarzenie musimy przywołać, przytoczone przez Ewangelistę Marka w poprzednim, tzn. 5. rozdziale cuda, których dokonał Jezus: uzdrowienie opętanego w krainie Gerazencyków, kobiety cierpiącej na krwotok i wskrzeszenie córki Jaira przelożonego synagogi w bliżej nieokreślonym miasteczku w Galilei. Zwłaszcza to ostateczne zdarzenie jest dla nas szczególnie istotne, bowiem w rozmowie z zalamany wiadomością o zgonie ukochanego dziecka Jairem, Jezus wypowiada znamienne słowa: „Nie bój się, wierz tylko!”

Możemy zatem w naszym rozważaniu postawić zasadnicze pytanie: czego obawiali się mieszkańcy Nazaretu, ale również zapytać samych siebie: czego tak bardzo obawiamy się w naszej relacji do Pana Bo-ga, że zamykamy się na działanie Jego łaski?

Ks. dr Waldemar R. Macko

NABOŻEŃSTWO FATIMSKIE

13 lipca 2024 roku
(sobota)

po Mszy św. o godz. 18.00

Nabożeństwo fatimskie
wraz z procesją wokół
kościółka, z figurą Matki
Bożej Fatimskiej.

Ksiądz Józef Gąsiorowski 1816-1817.

O losach księdza Gąsiorowskiego przed rokiem 1816 niewiele wiadomo, ponieważ nie udało się dotrzeć do żadnych dokumentów poświadczających, gdzie się kształcił, kiedy otrzymał święcenia kapłańskie, czy gdzie pracował jako wikariusz. Parafią św. Anny w Wilanowie administrował przez 2 lata, od 1816 r. do początków 1818 r.

Józio przyszedł na świat ok. 1777 r. w Sino-wicach (Synowicach) wsi – dziś nieistniejącej - położonej na południowy wschód od Poznania, należącej do parafii Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Tulcach. Był synem Tomasza i Agaty małżonków Gąsiorowskich.

O losach księdza Gąsiorowskiego przed rokiem 1816 niewiele wiadomo, ponieważ nie udało się dotrzeć do żadnych dokumentów poświadczających, gdzie się kształcił, kiedy otrzymał święcenia kapłańskie, czy gdzie pracował jako wikariusz.

Ksiądz Józef Gąsiorowski administrował parafią św. Anny w Wilanowie przez 2 lata, od 1816 r. do początków 1818 r. W dniu 6 lutego 1818 r. został napisany w Wilanowie przez niego, miejscowego duszpasterza „Sumariusz Kościoła Parafialnego Willanowskiego w Diecezyi Warszawskiej – Powiecie Warszawskim – w Województwie Mazowieckim założonego” zawierający ważniejsze dokumenty z archiwum parafialnego, w którym czytamy: (Tłumaczone z łaciny)

Po pierwsze: Dekret konsystorza warszawskiego z roku 1591, na mocy którego proboszcz milanowski utrzymuje się w posiadaniu dziesięciny ze wsi Kąty i Zastów. Odnosnie dziesięcin z Zastowa istnieje świadectwo proboszcza, którym dziedzica wsi Zastów kwituje z przyjęcia dziesięciny w roku 1623.

Po drugie: Dekret konsystorza warszawskiego z roku 1599, na mocy którego proboszcz z Milanowa, jak i ksiądz z Zernia powinni na przemian otrzymywać dziesięcinę ze wsi Grabie.

Nawiasem mówiąc: Tych dziesięcin z Zastowa, Kątów i Grabi proboszczowie z Milanowa od długiego czasu nie otrzymują.

Po trzecie: Darowizna pola na trzy staję.

Po czwarte: Darowizna ogrodu leżącego w pobliżu domu parafialnego.

Po piąte: Dokument, na mocy którego proboszczowi wilanowskiemu od sumy 350 złotych zapisanej na wsi Milanów, co roku należy się czynsz 28 złotych.

Nawiasem mówiąc: Czynsz ten poprzednik mój otrzymywał w kwocie 12, a nie 28 złotych.

Po szóste: Wyciąg z akt konsystorza warszawskiego z roku 1675, gdzie przedstawione są dochody kościoła milanowskiego.

Po siódme: Wizytacja odbyta w roku 1728, która zobowiązywała proboszcza, aby zadbał o uzyskanie co dziesiątego snopka z folwarku Wilanów, z pół wsi Kąty, Zastów i Zawady.

Po ósme: Dokument, którym Jaśnie Wielmożna Księżna Izabella Lubomirska, w roku 1790 łakę (długości) niemal 20 stajañ przeznaczyła dla proboszcza wilanowskiego.

W tym czasie do parafii św. Anny należały: Wilanów, Powsinek, Zawady, Siekierki i Augustówka. Ludność parafii liczyła 1215 osób, z których około 700 przystępowało do komunii podczas niedzielnych Mszy świętych.

W czasie pobytu księdza Józefa w parafii wilanowskiej rządu w Majątku Willanowskim sprawował jego właściciel Stanisław Kostka Potocki, ówczesny prominentny polityk, tak w Księstwie Warszawskim pod Napoleonem, jak również w Królestwie Polskim pod panowaniem cara. W roku poprzedzających swoją śmierć, został usunięty przez cara ze stanowiska ministra za próbę likwidacji zakonów katolickich w Królestwie Polskim. Wiadomo, jako mason i to wysokiego stopnia, nie darzył Kościoła Rzymsko-Katolickiego specjalną sympatią.

Zobaczmy jak z obowiązków kolatora kościoła wilanowskiego wywiązywał się Stanisław Kostka Potocki:

„(Kościół) potrzebuje wybielenia i dokończenia organów...”, „Dziesięcinę wytyczną bierze proboszcz z Willanowa od gromady, a ze dworu nie...”, „Trzy żelaza do pieczenia opłatków, dwa zepsute...”, „Plebania murowana potrzebuje reperacji – dachówka i ściany...”, „Stodoła jedna bliska upadku...”, „**Ksiądz tylko jeden przy tej parafii, to jest proboszcz, ale i ten trudno żeby się dalej otrzymał dla szczupłego funduszu, gdyż gruntu ornego ma tylko 4 i 1/2 morgi...**”, „Bractwo jest św. Anny, lecz dla funduszu mizernego nie jest regularne i nie dopełnia swoich obowiązków...”, „Cmentarz w polu nie ogrodzony jeszcze...”.

Powyższe cytaty pochodzą z protokołu wizytacyjnego sporządzonego przez Dziekana Piaseczyńskiego księdza Stanisława Gawłowskiego 6 listopada 1816 r. Proboszczem, który w czasach rządów Stanisława Kostki Potockiego klepał taką biedę był ksiądz Józef Gąsiorowski. I tak już nienajlepszą sytuację materialną probostwa wilanowskiego pogorszył w sposób znaczący tzw. rok bez lata, spowodowany wybuchem wulkanu Tambora na wyspie Sumbawa w dzisiejszej Indonezji. Wybuch ten mający miejsce w kwietniu 1815 r. spowodował przedostanie się do atmosfery ziemskiej ogromnej ilości pyłów, które w roku następnym spowodowały klęskę głodu.

Ksiądz Gąsiorowski jak mógł, tak dbał o powierzoną mu parafię. Ze swojej kieszeni m.in. remontował budynek plebanii. „Proboszcz terazniejszy na górze swym kosztem pięć pokoiów wypořządził i piece podawał nowe” – czytamy w powyższym protokole.

W czasie posługi duszpasterskiej księdza Józefa w Wilanowie został wytyczony nowy cmentarz nazwany „w polu”.

W ten sposób uczyniono zadość przepisom sanitarnym, które niedawno weszły w życie. Choć niektórych zmarłych, jak na przykład Stanisława Kostkę Potockiego, pochowano w roku 1821 jeszcze na cmentarzu przykościelnym.

Parafia w Powsinie

Po księdzu Gąsiorowskim przez prawie cały 1818 r. obowiązki administracyjne w parafii wilanowskiej pełnił proboszcz parafii służewskiej ksiądz Jan Kuczkowski.

Natomiast ksiądz Gąsiorowski w 1818 r. został powołany na proboszcza parafii św. Elżbiety w Powsinie. Obowiązki proboszcza przejął po księdzu Janie Pawle Woroniczu, późniejszym arcybiskupie metropolii warszawskiej, Prymasie Polski. Metryki parafialne ksiądz Józef wystawiał od lipca 1818 r. jako proboszcz powsiński i równocześnie jako urzędnik stanu cywilnego. Przyjmując funkcję proboszcza powsińskiego, brał na swoje barki posługę duszpasterską mieszkańcom następujących wsi należących do powsińskiej parafii: Powsin, Lisy, Latoszki, Kabaty, Natolin, Zamoście, Jeziorna Królewska, Okrzeszyn, Kępa Okrzewska, Bielawa i Kierszek. Posługę tą spełniał w Powsinie przez 19 lat modląc się razem z wiernymi wspomnianych wsi przed cudownym wizerunkiem Matki Bożej Tęskniącej. Obraz ten znajduje się w ołtarzu głównym powsińskiego kościoła. Jest on wymieniony w protokole z wizytacji biskupiej odbytej w 1675 r. i nazwany cudownym.

Władze powstałego w 1807 r. Księstwa Warszawskiego wydały zarządzenie o wytyczeniu nowych cmentarzy z dala od kościoła i budynków mieszkalnych oraz gospodarczych.

Z dokumentu sporządzonego w 1818 r., czyli zaraz po przyjeździe księdza Gąsiorowskiego do parafii Powsin, dowiadujemy się, że przepis ten w parafii św. Elżbiety został spełniony: „w odległości 300 metrów od kościoła, z lewej strony drogi do Jeziorny Królewskiej, w polu na wzgórku był już urządzony cmentarz, miał ogrodzenie i był zadrzewiony”.

W dniu 10 marca 1819 r. powsiński pleban podpisał z Dyrekcją Generalną Towarzystwa Ogniewego Królestwa Polskiego polisę ubezpieczającą od skutków pożaru na łączną kwotę 16 000 zł. W skład budynków objętych taxą wchodziły: kościół-1500, plebania-3000, dom wikariusza-2000, oranżeria-3000, stajnia-700, obora-500. Podane sumy przy poszczególnych budynkach oznaczają ich wartość katastralną.

► W styczniu 1820 r. ksiądz Gąsiorowski sporządził „Rachunek Funduszu Pokładnego i Składki Parafii Powsińskiej na reperację i utrzymanie Kościoła, jako też cmentarza i plebanii w Powsinie, w Obwodzie Warszawskim, Województwie Mazowieckim za rok 1819”, z którego dowiadujemy się o liczbie osób pochowanych i wpływach z tego tytułu. W minionym roku na cmentarzu parafialnym pochowano 47 osób, z których 34 było niepełnoletnimi, a dwie – Daniel Szeinom i Daniel Rychert były wyznania ewangelickiego. Od dziesięciu osób za tą usługę nie wzięto pieniędzy. Łączne wpływy z tytułu pokładnego wyniosły 22 złote.

W dniu 18 marca 1817 r. wszedł w życie dekret królewski, ustanawiający dozory kościelne i zasady utrzymania budowli kościelnych („Dziennik Praw”, t. 6, s. 242n). Gdy proboszcz powsiński ksiądz Gąsiorowski i Aleksandra Potocka, wdowa po St. K. Potockim, dziedziczka Dóbr Willanowskich zdecydowali o remoncie mającego 100 lat kościoła św. Elżbiety, musiał on być już w nie najlepszym stanie, ponieważ hrabina skierowała w dniu 7 kwietnia 1824 r. do Administracji Dóbr Willanowskich ponaglające pismo „od dawna zadecydowany przedmiot reperacji kościoła (...) rychle do skutku przywieść”.

Przystępując do prac remontowych zastosowano się do nowych przepisów prawa regulujących zagadnienia utrzymania i remontów budowli kościelnych. Przepisy stanowiły jasno, że jeżeli w kosztach zamierzonego remontu mieli uczestniczyć wszyscy parafianie, to wyznaczenie zakresu robót należało do kompetencji budowniczego powiatowego. Głównym celem remontu przeprowadzonego przez księdza Gąsiorowskiego w jego kościele parafialnym w 1824 r., była wymiana więźby dachowej, którą dostosowano do położenia dachówki ceramicznej w miejsce gontu. Podczas remontu przeprowadzono naprawę sztukaterii i innych drobnych elementów wystroju kościoła oraz go odnowiono. Całkowity koszt prac budowlanych zamknął się kwotą 3265 zł, z czego 1168 zł wydano na zakup materiałów. Nadzór z ramienia władz powiatowych, nad pracami remontowymi, sprawował Ignacy Marczewski. Prace zostały ukończone na koniec 1826 r.

W dniu 20 września 1827 r. miało miejsce przeniesienie z cmentarza przykościelnego w Wilanowie zwłok Ignacego i Stanisława Kostki Potockich do kaplicy cmentarnej. Podczas odprawionej wówczas Mszy świętej kazanie wygłosił ksiądz Józef Gąsiorowski pleban powsiński.

Swoje obowiązki duszpasterskie w Powsinie ksiądz Józef wypełniał do końca 1836 r., z roczną przerwą, kiedy to w roku 1828 parafią św. Elżbiety, w jego zastępstwie, zarządził proboszcz wilanowski ksiądz Kazimierz Markiewicz. Niestety nie znany jest powód rocznej nieobecności w Powsinie księdza Józefa. Przez cały 1828 r. dokumenty (metryki, akty ślubu i zgonu) w parafii św. Elżbiety w Powsinie podpisuje proboszcz wilanowski ksiądz Kazimierz Markiewicz, robiąc dopisek przy swoim podpisie „zastępca proboszcza powsińskiego”.

Miesiąc Najdroższej Krwi.

W 1849 roku papież Pius IX dekretem „Redempti sumus” wyznaczył na 1 lipca Święto Najdroższej Krwi Chrystusa (zniesione podczas reformy liturgicznej w 1969). Do rozwoju kultu Krwi Chrystusa przyczynił się św. Kasper del Bufalo i założone przez niego Zgromadzenie Misjonarzy Krwi Chrystusa.

W Mszale Rzymskim możemy znaleźć formularz Mszy Świętej o Krwi Chrystusa. Został on zatwierdzony przez Benedykta XIV. Święty Jan XXIII zatwierdził do publicznego odmawiania Litanii do Najdroższej Krwi Chrystusa. Uczynił to listem apostolskim „Inde a Primis” z 1960 roku: „Niechaj rozważają o niesłuchanie obfitej i nieogarnionej wartości tej Krwi prawdziwie najdroższej” – pisał Ojciec Święty i przypomniał o siedmiu momentach, w których Jezus przelewał krew. Były to: obrzezanie, modlitwa w Ogrójcu, biczowanie, ukoronowanie cierniem, droga krzyżowa, przybicie do krzyża i przebicie boku włócznią.

W Liście do Hebrajczyków 9,11-15 czytamy: "Chrystus, zjawiwszy się jako arcykapłan dóbr przyszłych, przez wyższy i doskonalszy, i nie ręką - to jest nie na tym świecie - uczyniony przybytek, ani nie przez krew kozłów i cielców, lecz przez własną krew wszedł raz na zawsze do Miejsca Świętego, zdobywszy wieczne odkupienie. Jeśli bowiem krew kozłów i cielców oraz popiół z krowy, którymi skrapia się zanieczyszczonych, sprawią oczyszczenie ciała, to o ile bardziej krew Chrystusa, który przez Ducha wiecznego złożył Bogu samego siebie jako nieskalaną ofiarę, oczyści wasze sumienia z martwych uczynków, abyście służyli mogli Bogu żywemu. I dlatego jest pośrednikiem Nowego Przymierza, ażeby przez śmierć, poniesioną dla odkupienia przestępstw, popełnionych za pierwszego przymierza, ci, którzy są wezwani do wiecznego dziedzictwa, dostąpili spełnienia obietnicy”.

Wiele ludzkiej krwi jest rozlewanej na świecie z powodu ludzkiej pychy. Jezus wylał Swoją Krew dla naszego zbawienia, obmycia nas z grzechów i ocalenia na wieczność.

Wielką cześć dla Krwi Pańskiej odzwierciedlają wspaniałe zabytki sztuki sakralnej. Bardzo poruszające są krzyże, na których Krew Jezusa zbierają do kielicha aniołowie. Relikwie krwi Chrystusa zabrał wedle legendy Longinus, rycerz, który przebił bok Chrystusa i podał mu gąbkę nasączoną octem. Z obawy przed profanacją ukrył relikwie Męki Pańskiej w ołowianej kasetce.

Mimo bogatej historii kultu, nabożeństwo lipcowe jest mało rozpowszechnione na terenie Polski. Sprawowane jest we wszystkich klasztorach Zgromadzenia Matki Bożej Miłosierdzia, w Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Krakowie - Łagiewnikach i w nielicznych parafiach.

Warto po maju poświęconym Maryi i czerwcu poświęconym Najświętszemu Sercu Jezusowemu, w lipcu oddawać cześć Krwi Jezusa odmawiając Litanii do Najdroższej Krwi Chrystusa.

Elżbieta Wrotek

Natomiast od 1829 r. aż do końca swojego pobytu w Powsinie, ksiądz Gąsiorowski prowadził księgi metrykalne, co warto podkreślić, bardzo dokładnie i starannie.

W połowie lat trzydziestych XIX w. majątek Bielawa, w parafii Powsin, zaczyna dzierżawić Henryk Rossmann, oficer, weteran Powstania Listopadowego. Księdzu Gąsiorowskiemu przybył zacy parafianin, inżynier, budowniczy m.in. Kanału Augustowskiego, którego rodzina mieszka w Bielawie do dnia dzisiejszego.

Parafia w Kałuszynie

Na początku 1837 r. ksiądz Gąsiorowski zrezygnował z probostwa w Powsinie. Fakt ten wynika z pisma jego następcy księdza Franciszka Dąbrowskiego skierowanego 28 września 1853 r. do Zarządu Głównego Dóbr JW. Hrabiego Augusta Potockiego. Władze duchowne powołały księdza Józefa na proboszcza parafii Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Kałuszynie, gdzie dane mu było służyć bardzo krótko, bowiem zmarł 4 kwietnia tego roku w wieku 60-ciu lat. Śmierć księdza Józefa Gąsiorowskiego Dziekana Dekanatu Sumickiego zgłosili miej-

scoy organista Adam Ruciński i Franciszek Gołębiowski „Dziad kościoła Kałuskiego”. Akt zgonu wystawił ksiądz Paweł Wnaweczko (?) administrator parafii Kałuszyn. Ksiądz Gąsiorowski został pochowany na miejscowym cmentarzu.

Na początku XXI w. w wyniku starań parafii, księżom pracującym na przestrzeni wieków w Kałuszynie wystawiono dwa nagrobki upamiętniające ich usługę.

Krzysztof Kanabus

Źródła:

Ksiądz Jan Świsłak – Sześć wieków parafii powsińskiej
Andrzej Majkowski – Ze studiów nad fundacjami Potockich z Wilanowa
Krzysztof Kanabus – Przebudowy kościoła w Powsinie
Krzysztof Kanabus – Kościoły w Milanowie - Willanowie
Dokumenty z archiwum parafii św. Anny w Wilanowie
Dokumenty z archiwum parafii św. Elżbiety w Powsinie
Dokumenty z archiwum Diecezjalnego Warszawsko – Praskiego w Warszawie, metryki parafii Kałuszyn z 1837r.

XIV Niedziela Zwykła – 7 lipca 2024 r.

- Dziś, w ramach tzw. „Spotkania w anielskiej sprawie” gościmy ks. Marcello Stanzione, proboszcza, założyciela włoskiego Rycerstwa Świętego Michała Archanioła, autora ponad 30 książek poświęconych Aniołom i świętym. Ksiądz Marcello podczas Mszy św. o godz. 8.30., 10.00., 11.30., 13.00. i 18.00. wygłosi kazania, a o godz. 18.50. konferencję „Święty Michał Archanioł - patron końca czasów”. O godzinie 19.20. odbędzie się projekcja filmu „Pod skrzydłem Archanioła”. Serdecznie zachęcamy do licznego udziału. Więcej informacji znajduje się na plakatach. Po każdej Mszy można nabyć przy wyjściu z kościoła, książki autorstwa Ks. Marcello.
- Nabożeństwo Eucharystyczne zostanie odprawione o godz. 17.00. Po nabożeństwie procesja wokół kościoła.
- Wspólnota „Męski Różaniec” zaprasza w najbliższy czwartek, 11 lipca wszystkich zainteresowanych mężczyzn na spotkanie wspólnotowe, które rozpocznie się Mszą św. o godz. 18.00. Po Mszy Nabożeństwo Różańcowe, a po nim spotkanie formacyjne w Kanonii.
- Nabożeństwo fatimskie wraz z procesją wokół kościoła zostanie odprawione w sobotę, 13 lipca, po Mszy św. o godz. 18.00.
- Koła Żywego Różańca zapraszają na codzienną modlitwę różańcową, w lipcu w intencji: O powrót młodzieży polskiej do wartości chrześcijańskich i Kościoła przez wstawianictwo św. Jana Bosko. Modlitwę w kościele prowadzą poszczególne grupy parafialne: w poniedziałek o godz. 16.30., we wtorek, środę i czwartek o godz. 18.30., w piątek o godzinie 12.30., w sobotę o godz. 7.30., a w niedzielę o godz. 14.00.
- Bractwo Adoracyjne pilnie poszukuje osób do wzmocnienia adoracji w następujące dni: środa – godz. 8.00., 13.00. i 14.00., czwartek – godz. 12.00. i 13.00., piątek – godz. 14.00. i 15.00. Prosimy o zgłaszanie się do koordynatora dnia: środa tel. +48693251521; czwartek tel. +48512226989, piątek tel. +48502070741.
- W miesiącach wakacyjnych: lipiec i sierpień, w niedziele w naszym kościele nie będzie odprawiana Msza św. o godz. 20.00.
- W tym roku uroczystość patronalną naszej parafii – wspomnienie liturgiczne św. Anny, Matki Najśw. Maryi Panny – obchodzimy będziemy w niedzielę 28 lipca. Zachęcamy wszystkie wspólnoty parafialne i służbę liturgiczną do licznego udziału we Mszy św. o godz. 13.00. i w procesji Eucharystycznej. Nowennę do św. Anny rozpoczniemy 19 lipca. Zapraszamy wszystkich parafian do licznego udziału w nabożeństwie, aby w ten sposób lepiej przygotować się do uroczystości odpustowej.
- W ramach 100 wystawy sztuki w galerii "Dzwonnica" zapraszamy w lipcu i w sierpniu na prezentację prac dwójga artystów: Barbary Duma-Zacharskiej i Andrzeja Brzozowskiego.
- W tym tygodniu przypadają następujące wspomnienia liturgiczne
 - w poniedziałek, 8 lipca, wspomnienie św. Jana z Dukli, kapłana,
 - w czwartek, 11 lipca, święto św. Benedykta, opata,
 - w piątek, 12 lipca, wspomnienie św. Brunona Bonifacego z Kwerfurtu, biskupa i męczennika,
 - w sobotę, 13 lipca, wspomnienie św. pustelników Andrzeja Świerada i Benedykta.

Wszystkim obchodzącym w tym tygodniu imieniny, składamy życzenia błogosławieństwa Bożego i wszelkiej pomyślności w życiu osobistym i zawodowym.

- Miłosiernemu Bogu polecamy zmarłych w minionym miesiącu naszych parafian:

- śp. Annę Teresę Bardecką,
- śp. Ludwika Skolimowskiego,
- śp. Dariusza Grudniewskiego.

Wieczny odpoczynek racz im dać Panie a światłość wiekuista niechaj im świeci. Niech odpoczywa w pokoju wiecznym. Amen.

100. wystawa sztuki w Galerii "Dzwonnica"

Galeria
DZWONNICA

W lipcu i w sierpniu br.
prezentacja prac

BARBARY DUMA-
ZACHARSKIEJ
i
ANDRZEJA
BRZozowskiego

W Galerii "Dzwonnica"
działa również
Kawiarenka.

W miesiącach wakacyjnych
zapraszamy na
100. wystawę
i dobrą kawę.

KAWIARENKA

Sobota 15.00·20.00
Niedziela 10.00·16.00

Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01
(tel. czynny w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:

pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

BNP Paribas Bank Polska SA
- Oddział w Warszawie,
ul. Konstancińska 2, 02-942 Warszawa
Nr rachunku:
87 1600 1374 1846 8491 8000 0001

www.parafiawilanow.pl
e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl
Facebook: @ParafiaWilanowAnna

Redakcja: ela.wrotek@gmail.com

Wydawca: Fundacja Ecclesia Villanovensis

